U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka a v právní věci stěžovatele **Y. P.,** zastoupeného JUDr. Jiřím Kratochvílem, advokátem, se sídlem v Kladně, Váňova 3180, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2005, č. j. 46 Az 94/2004 - 30,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Jiřího Kratochvíla **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 3. 2005, č. j. 46 Az 94/2004 - 30, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 18. 10. 2004, č. j. OAM-3000/VL-07-C09-2003, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejíž důvody spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítal, že skutková zjištění, z nichž ministerstvo vycházelo, nemají oporu ve spise a krajský soud nepostupoval správně, pokud rozhodnutí ministerstva pro toto pochybení nezrušil. Stěžovatel uvedl, že měl v Bělorusku problémy s úřady místní samosprávy, které byly politického charakteru, neboť byl postihován za to, že chtěl podnikat. S ohledem na situaci v Běloruské republice mu měl být udělen politický azyl, neboť ze spisu vyplývá, že v zemi jeho původu jsou porušována politická práva. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Proto s rozsudkem soudu plně souhlasí. Námitky uvedené stěžovatelem v kasační stížnosti ve vztahu k § 12 zákona o azylu označilo za irelevantní a navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Citované ustanovení znemožňuje, aby v kasační stížnosti byly uplatněny jiné důvody než které byly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak stěžovatel mohl učinit. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že důvody v ní obsažené stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. V kasační stížnosti stěžovatel reprodukoval obsah odůvodnění napadeného rozsudku a vyjádřil souhlas s tím, že nesplňuje podmínky § 13 zákona o azylu, zatímco ostatní závěry ministerstva podle jeho názoru nemají oporu ve spise. Stěžovatel dále vyjádřil domněnku, že mu měl být s ohledem na situaci v Běloruské republice udělen politický azyl, neboť ze spisu vyplývá, že v zemi jeho původu jsou porušována politická práva. V žalobě, kterou se stěžovatel domáhal u krajského soudu přezkoumání správního rozhodnutí, však nic takového neuvedl. Pouze v ní vytýkal nezákonnost správního rozhodnutí, která podle něj spočívala v porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 5 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, přičemž se omezil na citaci znění těchto ustanovení. Kasační stížnost se tedy opírá výhradně o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a jiný stížní důvod neobsahuje.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Odměnu zástupce žalobce určil soud ve výši 2150 Kč za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání souduodůvodnění kasační stížnosti) dle ust. § 11 odst.1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 téže vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu